

Suon sijainti ja tila

Yli-Iin Tannilan kylän Säippäsuo on Iijoen sivuhaaran, Siuruajoen tuntumassa ja sen valuma-alueella. Suo on kumpumoreenipohjaisten talousmetsien ympäröimä, itäpuolella on etelä-pohjoissuuntainen hiekkaharju. Säippäsuon koillislahdekkeen yli menee paikallistie. Suo on ojitettu lounaisosastaan, nyttemmin täydennys- ja uudisojin myös itä- ja koillislaidaltaan. Suon itäosan Säippäjärvestä lähtee vanha ojanne hiekkaisen harjanteen yli itäpuoliselle nyttemmin ojitetulle karulle suolle, jonne johtaa myös uusi penkkatie.

Säippäsuo on ojitettamaton yli puolelta osalta reunoistaan. Valtaosa suolle valuvista vesistä tulee kivennäismailta pohjoisen ja luoteen suunnista, ja poistuvien suovesien suunta on etupäässä lounaaseen, vähemmässä määrin etelään ja itään. Suo sijaitsee siis vedenjakauma-alueella, eivätkä reunoajitukset ole olleet tuhoisia suon vesitasapainolle, ja suon valtaosin ojitettamaton ala (noin 115 ha) on luonnontilaisen tuntuinen.

Suolla ei reunojen osittaista kuivattamista, hirvitornia ja lounaisosan lyhyttä kelkkauraa lukuun ottamatta ole ihmistoiminnan jälkiä havaittavissa. Suo on maisemaltaan edustava, metsäsaarekkeineen ja kelokkoi-neen jopa erämainen. Säippäsuota voidaan pitää luonnontilaisen kaltaisena suona.

Suoyhdistymän ja kasvillisuuden luonne

Säippäsuolla on laajan aapasuo-osan lisäksi selkeä suon keskialueelle muodostunut keidasosa, suo on siis sekakompleksi. Suon mineraalivaikutteisten vesien luoteisen tulosuunnan juottialueisiin on kehittynyt karuja kalvakkanevoja ja kalvakoita saranevoja, jotka voivat olla rimpivälikköisiä. Vedenvirtauspaitsioihin kehittyy rakkaisia äärikaruja lyhytkorsinevoja ja rahkarämeitä. Selkeätä laidemuodostusta ei ole, vaan eteläisen laidan tavoin suon reunoilla kangasrämeiden sisäkehällä on enimmäkseen pallosara-, kalvakkaneva- ja tupasvillärämeitä.

Säippäjärven länsipuolella on laaja karun ja äärikarun rajamaila oleva pintarakenteeltaan suuntautumaton rimpineva-alue, eräänlainen keskusvarastoallas. Vasta rimmikon reunan vankan rahkajänteen etelä- ja länsipuolella suo saavuttaa aidon kuljokeidasrämeasteen, niin rakenteellisesti kuin kasvistollisestikin. Keidasrämeen kermit ovat paikoin kanervavaltaisia ja jäkälöityneitä.

Säippäjärven reunalla on paikoin metsäsammaleisen isovarapurämeen muodostama kehä, länsilaidalla rahkajänteen ohella myös lievästi minerotrofista rimpinevaa. Järven itäpuolella on minerotrofian rajamailla olevia rakkaisia lyhytkorsirämeitä.

Suovesien virtausuunnassa keidasosalta lounaaseen suo saavuttaa varsin pian minerotrofian asteen. Se ilmenee kasvillisuudessa karuina kalvakkanevoina ja karuna kalvakkana rakkasammalrimpinevana. Alempana virtausalueet ovat pienimpiä karuja kalvakkanevoja. Virtauspaitsioihin on kehittynyt mm. rakkaisia äärika-ruja lyhytkorsinevoja ja vastaavia rämekombinaatioita.

Säippäsuo on yleisluonteeltaan hyvin karu eikä se missään yllä mesotrofian asteelle. Suolla ei tavattu uhanalaisia kasvilajeja eikä luontotyyppejä.

Suolinnuston yleispiirteet

Säippäsuolta ei liene tehty linnustoselvitystä. Elokuun loppupuoliskolla tehdyn tarkastuskäynnin yhteydessä tehdyt havainnot yhdistettynä paikallisen lintuharrastajan (Tihinen 2009) tietoihin, voidaan lajistoa luetella: harmaalokki kaksi paria, kalalokki yksi pari, kapustarinta, liro, isokuovi, kurjen jälkiä ja ääniä, riekkoja, kel-tävästäräkkejä ja niittykirvisiä sekä joutsenpari ja sen pesäharjoitelma.

Linnustoltaan Vitsasuon voi arvioida olevan tavanomaisen edustavan.

Säippäsuon merkitys soidensuojelun alueellisessa tarkastelussa

Vaikka Säippäsuolla ei ole eliöstöllisiä erityisarvoja, on se käytännössä luonnontilaisuutensa säilyttäneenä luontotyyppiyhdistelmänä arvioiden edustava. Maisemalliset arvot ovat merkittävät erityisesti Säippäjärven länsipuolen laajalla rimpineva- ja keidasrämealueella.

Säippäsuon alueellinen merkitys voidaan lopullisesti arvioida kun on saatu suojelusoista ja ojitattomista suojeluohjelmien ulkopuolisista soista riittävän kattava seudullinen käsitys.

Kirjallisuus

Tihinen, R. 2009: Haastattelu.